ихъ во храмъ преподобныѧ Параскеvіи растѹреныѧ стара глаголемыѧ бѧхѹ же сщенницы и ктіторы во храма сегѡ въ тое время папа Величко, папа Петръ ткачь. Ктіторъ же Герѡ капарь. Пѣвецъ же Мїхаилъ. 1841, мсцъ септемврїй : 27го днѧ. (Върху първия листъ на единъ апостолъ; Спространовъ, с. 4).

Черквата Св. Петка (Парашкева) Самарджийска се е намирала на ул. Мария Луиза, близо до пл. Св. Недѣля (и сега е тамъ). Сѫщо е построена дълбоко въ земята.

† Сіа книга приложи хаѹи Димитрїи приложи ѹ ст҃а Петка семерѹиска за неговѹ дш҃ѹ и за родители негови Драгѹлъ и Милка и подрѹжие Неда и Цвета и чеда его Петро Никѹлица Стоѩнка лето госпдне 1761 — мсца юни 20. (На единъ осмогласникъ; Спространовъ, с. 12).

† Сиѩ прѡлѡгъ прїложи Іѡвчо ѿ Малешевци да слѹжа ѹ ст҃а Петка семерѹїска за негѡва дѹша и за рѡдителе . . . ва лето 1768 за прощене да е. (На чети-миней; Спространовъ, с. 12).

рѹфе самарѹиск 1811. (На единъ пиринченъ свещникъ; Спространовъ, с. 11).

† Сие евангелие ѿ храмъ ст҃аѧ велико мѹченица христова Пашкева семерѹиска повеза се ѹ време киръ кирию архиепископа Іѡакима и епитрѹпа киръ Стоилко и попа Златко и при попа Геѡрги и при прочии нѹриници киръ Николчо и при киръ Панчо и при киръ Димитрѧ механѹиѧта и при вси нѹринци малимже и велики. повезахъ азъ грешни попа Златко мсцъ иѹниѧ 20-і 1826. (Спространовъ, с. 11).

Въ стария тефтеръ на черквата презъ 1827 г. е отбелязано (Спространовъ, с. 10):

на даскалете що изобразиха олтаро и за иконите що ги узехме празнички учиниха гроша 291 и полъ.

Черквата Св. Архангелъ или Св. Безплътни (така я нарича Матей, авторъ на житието на Св. Николай Софийски, вж. П. А. Сырку, Очерки изъ исторіи литературныхъ сношеній Болгаръ и Сербовъ въ XIV—XVII вѣкахъ. Житіе Св. Николая Новаго Софійскаго. Санктпетербургъ 1901, с. 139—140) се е намирала на северъ отъ Св. Недѣля, близо до нея, въ сѫщия дворъ, малка и низка. За нея се споменува и въ краткото житие на св. Георги Нови Софийски: „изымають мощи ѿ гроба и полагають въ храме бжствны“ (вж. Ст. Станимировъ, Едно малко познато житие на св. Георгия Нови Софийски отъ Кратово. Известия на Историческото дружество въ София, кн. XI—XII, 1931—1932, с. 288—293). Съборена е при регулацията на София. Презъ 1883 г. К. Иречекъ намѣрилъ въ нея 12 старопечатни и 13 рѫкописни книги, отъ XV—XVII в. „Стенитѣ сѫ сега вапсани съ варь, но като се изкърти лепилото, излѣзе на яве добъръ старъ живописъ съ словенски надписи, и подъ вратитѣ даже единъ отчасти съвсемъ ясенъ надписъ съ лѣточислението 1547, което се отнася, види се, до възобновението на храма и на живописанието му“ (Софийскитѣ старини, Псп. кн. V, 1883, с. 130—132) Ето нѣкои приписки за миналото на черквата: